

N:o 21.

Af Herr Fredrik Holmqvist: Om ändring af åtskilliga §§ i stämpelpappers-förordningen.

Uti den af Kongl. Maj:t den 15 Oktober 1875 utfärdade nådiga kungörelse angående stämpelpappers-afgiften har upptagits stämplat papper å såväl »fastebref» som »bevis» å fångeshandling »om meddelandet af första uppbudet» vid domstolar å landet.

Ehuru den nådiga propositionen om statsverkets tillstånd och behof gifver anledning dertill att Riksdagen har att förvänta en nådig framställning om förändring uti förordningen om stämplat papper, dervid uppmärksamheten sannolikt kommer att fästas derå att berörda bevis jemte fastebref, jemlikt Kongl. lagfartsförordningen den 16 Juni 1875, nu mera icke komma att utgifvas och att i stället det bevis om lagfart, som å fångeshandling skall tecknas, jemte »lagfartsbevisen» böra med stämplat papper biläggas, får jag likväl hos Riksdagen vördsammast göra hemställan ej mindre om rättelse uti berörda afscenden än äfven om följande förändringar uti stämpelpappers-förordningen:

Då en ifrågakommande lönereglering för Hofrätterna sannolikt kommer att medföra en förhöjd stämpelavgift för de handlingar, hvilka utgifvas från de under andra och tredje afdelningarne uppräknade domstolar, embetsverk och myndigheter, torde stämpeln å handlingar, som utgifvas från domstolar och myndigheter, uppförda under första afdelningen, jemväl kunna rimligtvis förhöjas till

50 öre för hvarje ark;

Då uppbudsbevis icke vidare skola meddelas och den uti 5 § 2 mom. upptagna stämpel å dessa bevis således icke ifrågakommer, men en motsvarande stämpelavgift, i stället för den å bevis om lagfart å företedd

fängeshandling för domare å landet indragna lösen, som för stadsdomstolar fortfarande utgår, böråsättas, hemställer jag:

att, med uteslutande af »bevis om meddelande af första uppbud» jemte rubrik »fastebref» under 6 § uti förordningen, i stället införes en ny rubrik, benämnd »lagfartsbevis», derunder införes hvad under »fastebref» uti nu gällande förordning är upptaget, med följande tillägg:

»Hvarje lagfartsbevis, som af underdomstol på landet utfärdas, förses med en tilläggsstämpel af 2 kronor 50 öre.»

För att i någon mån minska antalet af de stämplat, hvarmed inför underdomstolar å landet föredetta handlingar skola biläggas, hemställes följande tillägg uti 5 § 2 mom. efter hvad deruti finnes rörande »bevis» intaget:

»Skolande stämpeln å bevis på för inteckning föredetta handling, lösöreköps-afhandling, morgongåfvobref och äktenskapsförord inbegripas uti och tilläggas det stämpelbelopp, hvarmed sjelfva handlingen skall förses.»

Då uti allmänna rörelsen ofta förekomma vexlar i utländsk myntsort af mindre belopp och det icke öfverensstämmer med de uti stämpelpappers-förordningen i öfrigt gällande grunder att dessa med stämpelpapper belastas, samt någon skilnad efter vexlarnes valör jemväl bör uti stämpelbeloppet förefinnas, hemställes:

att prima vexlar i utländsk myntsort å belopp, som, efter gällande kurs, understiger 100 kronor, må befrias från stämpel samt stadgandet om dessa handlingars förseende med stämpel erhålla följande förändrade lydelse:

»prima vexlar i utländsk myntsort, ehvad de äro utställda af utländsk eller inländsk man och skola betalas inom eller utom Sverige, skola, då de motsvara ett värde af 100 kronor, förses med stämpel å en krona, och derutöfver med 10 öre för hvarje fullt värde af 100 kronor, dock icke med högre stämpel än 10 kronor;

Då något giltigt skäl, efter mitt förmenande, icke finnes därför att bevis och expeditioner, som af domare och enbetsmän utfärdas för enskilde personer eller menigheter uti brottmål, fiskaliska aktioner, ekonomi-, politi- och militär-ärenden, skola vara från stämpeladt papper befriade, hemställes:

att hvad derom finnes under 7 § intaget må uteslutas och derunder i stället införas:

»Utlåtanden, bevis och expeditioner, därför lösen, enligt gällande expeditionstaxa, icke eger rum.»

Till

Till förtydligande af den meningsskiljaktighet, som skall uppstått, hemställas att under 7 § jemväl intagas såsom befriade från särskild stämpel:

»Utdrag eller afskrifter af fastighetsböcker, hvilka skola tecknas å lagfartsbevis samt lagfarts- och inteckningsprotokoller.»

Domare på landet hafva icke någon i lag dem ålagd skyldighet att anskaffa och allmänheten tillhandahålla stämpelpapper; och det har jemväl blifvit ifrågasatt att, med det förökade besvär, som, efter införandet af den nya löneregleringen för häradshöfdingarne, stämpelpappersförsäljningen för dem medförde, de icke borde sig dermed befatta, då den ringa ersättning, dem därför tillkommer, icke skäligen kan anses motsvara deras dermed förenade möda, ansvar, kostnader och icke sällan förluster. Det synes likväl, åtminstone mig, oförklarligt, huru en dylik försäljning numera skulle kunna på landet genom särskildt antagna försäljningsmän ordnas, då dagligen, afven emellan tingssammanträden, erfordras stämpelpapper, hvarmed alla bevis och expeditioner, som af domstolen och domaren enskildt, utfärdas, skola förses. Jag anser mig således i det allmännas intresse och för att befria den rättsökande från skyldigheten att sjelf anskaffa stämplat papper till dylika handlingar uppfordrad att påyrka, det domare å landet tillförpligtas att ombesörja den försäljning af stämplat papper, som vid domstolen och särskildt hos honom erfordras; i hvilket afseende jag hemställer, att 4:de punkten, 1 mom. af 10 § måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»å landet ombesörjes stämpelpappers-försäljningen af Domare».

Men en dylik förpligtelse kan rimligtvis icke påläggas domaren utan att på samma gång tillse, det hans redovisningsskyldighet ställes i öfverensstämmelse med de särskilda förhållanden, som med det honom pålagda besväret sammanhånga, och att honom tilläggas en billig ersättning för de kostnader och besvär, hvilka dermed äro för honom särskildt förenade. I detta afseende tillåter jag mig fästa uppmärksamhet derå att, såsom Riksdagens fleste ledamöter torde hafva sig bekant, de särskilda försäljningsmännen icke lemna ut något stämplat papper utan emot kontant betalning, derigenom de befrias från alla förluster och kunna med lätthet fullgöra den uti 2 mom. 2 punkten af 10 § dem ålagda redovisningsskyldighet; hvaremot domaren å landet måste till större delen utlemna det stämplade papperet på kredit och af egna

medel, vid redovisningstiden, förskjuta icke obetydligt belopp, som motsvarar stämplat papper å dels hos honom vid denna tid inneliggande outlösta expeditioner dels sådana, hvilka för indrifning af lösen blifvit till exekutor aflemnade. Få domare torde finnas, som vid den slutliga årsredovisningen icke i sådant afseende nödsakas förskjuta flera tusen kronor, helst lösen och stämplat papper för de från höstetinget utgående expeditioner då icke i större mån influtit.

Med anledning häraf får jag hemställa

att 10 § 2 mom. och 2 punkten samt 11 § i förordningen måtte få följande förändrade lydelse:

10 § 2 mom. 2 punkten.

»På requisition hos — » — » inflytande betalningen de antagne försäljningsmännen månatligen, men domare å landet så fort ske kan; och må — » — » försäljningsmedlen.»

11 §.

Vid redogörelses — » — » — » och i öfriga städer fyra samt domare å landet fem procent af det försålda eller använda beloppet af stämpelpapper.

Slutligen och då under senare tid 13 § 2 mom. och 2 punkten uti ifrågavarande förordning blifvit sålunda tillämpad, att den Landskontoret och landtränsmästaren tillkommande provision beräknats efter det penningebelopp, som under redovisningsåret influtit, och icke efterdet belopp, derför stämplat papper under året blifvit försåldt, derigenom en efterträdare uti dessa tjänster skulle komma att njuta frukten af det besvär och det ansvar, som hans företrädare i tjänsten haft, vågar jag hemställa, att berörda stadgande sålunda förändras, att anmärkta provisionen skall utgå och beräknas af det under redovisningsåret försålda stämplade papper.

Stockholm den 24 Januari 1876.

Fr. Holmqvist.